

4-5
СТОР.

Дипломи
рястом завітчали...

6
СТОР.

Надзвичайний
Іван Маріонда

8
СТОР.

Із Закарпаттям у серці назавжди
спогади однієї випускниці...

Від молодшого спеціаліста – до бакалавра та магістра

Стартувала вступна кампанія-2021

Спекотна пора в Ужгородському національному університеті. Двадцять факультетів та один інститут відчиняють двері для нового десанту молодих та амбіційних, які вже восени почнуть творити історію альма-матер. А обрати є з чого! Цьогоріч наш виш пропонує близько 90 спеціальностей і спеціалізацій, 105 освітніх програм для абітурієнтів на базі повної загальної середньої освіти.

Вступна кампанія-2021 порівняно з минулим роком існувала на місяць уперед. Реєстрація електронних кабінетів та завантаження до них пакета документів стартували з подихом липня, першого числа. Тоді ж у читальній залі Наукової бібліотеки УжНУ та у львівській філії було розгорнуто консультаційні пункти, де охочі могли поспрохати допомоги представників вишу. Дехто не одразу збагнув, як усе заповнити, а хтось не мав змоги відсканувати документи.

Прийом заяв для осіб, котрі вступають за результатами ЗНО, тривав із 14-ого до 23-ого липня (до 16-ого – для спеціальностей «Фізична культура і спорт», «Правоохоронна діяльність», де є творчі конкурси). Як зазвичай, виявилось чимало охочих зареєструватися в перший день.

Результат за 14 липня – понад 1300 заяв в УжНУ на бакалавра (магістра медичного спрямування). Серед них – Мирослава Скрипинець. Вирішила продовжити шлях сестри, цьогорічної випускниці інтернатури, і здобути спеціальність «Фармація». Дівчина зізнається: «Скористалася можливістю реєстрації одразу, як це стало доступно. На сайті ЄДЕБО ввела дані з атестата, сертифікатів ЗНО, середній бал документа про освіту та активувала кабінет через покликання на пошті. Далі потрібно було ввести номер телефону. Трохи важко додати всі необхідні файли в потрібних форматах, але прочитала інструкцію та впоралася сама, ні до кого не зверталася. Завантажила сканкопії документів, фотографію й зберегла дані. Крім медичного факультету, також подала заяву на хімічний в УжНУ».

Загалом абітурієнти на бакалаврат могли зареєструвати до 5 заяв на «бюджет» і 30 на «контракт». За словами відповідального секретаря Приймальної комісії Петра Горвата, перші дні вступної кампанії виявилися успішними, було завершено кількість заяв порівняно з минулим роком. За перші два дні до вишу надійшло близько 4200 заяв на здобуття освітнього ступе-

ня бакалавра та понад 300 – на магістра медичного спрямування.

Станом на 22 липня УжНУ мав понад 11 тисяч заяв від абітурієнтів. У десятці найпопулярніших спеціальностей – «Право», «Лікувальна справа», «Інженерія програмного забезпечення», «Англійська мова та література. Переклад», «Журналістика», «Кібербезпека», «Біологія», «Комп'ютерні науки», «Психологія».

Своєю чергою, 15 липня, у перший день подачі заяв до магістратури на базі ОС «Бакалавр», зареєстровано майже півтори сотні заяв. Для вступників за спеціальностями «Право» та «Міжнародне право» вимагають сертифікати єдиного вступного іспиту (ЄВІ) з англійської мови та єдиного фахового вступного випробування з права та загальних навчальних правничих компетентностей. Новацією цього року є обов'язкове складання ЄВІ для всіх бакалаврів, котрі хочуть підкорити наступний освітній щабель, що викликає певні труднощі. Випускник факультету здоров'я та фізичного виховання Роман Литвак констатує: «Обрав спеціальність «Фізична культура і спорт», бо люблю рухову активність. Здобув диплом бакалавра й мрію продовжити навчання, але англійську ми

вивчали тільки на першому й другому курсах, і то лише по одному семестрові. Перша сесія ЄВІ відбулася 30 червня, та я не встиг зареєструватися. Братиму участь у другій. Із 27 липня до 3 серпня – реєстрація, а іспит – 11 вересня».

Тим часом 13 липня успішно завершилася перша хвиля вступної кампанії на базі 9 класів до Природничо-гуманітарного фахового коледжу УжНУ. До навчального закладу надійшло 434 заяви охочих здобути фах за освітньо-кваліфікаційним рівнем молодшого спеціаліста.

Натомість вступники до університету на основі ПЗСО отримають рекомендації до зарахування на «бюджет» до 28 липня. Упродовж п'яти днів, до 18:00 2 серпня, абітурієнти мають надати приймальній комісії пакет документів.

Зарахування за державним замовленням відбудеться 9 серпня (переведення на вакантні місця – до 19 серпня), а за контрактом – до 30 вересня. Крім того, правила прийому визначають додаткові сесії надходження заяв та документів для зарахування на заочну форму (до 30 листопада). Тож далі буде!

Ольга БРАЙЛЯН,
магістр журналістики.

Доктори наук — і серед айтівців!

Деканові факультету інформаційних технологій Ігорю Повхану та завідувачеві кафедри інформаційних управлінських систем та технологій Олександрі Міці рішенням атестаційної колегії МОН присвоєно ступені докторів наук.

Дослідження керівника підрозділу базується на розробці алгоритмів для деревоподібних моделей класифікації. «Я займаюся загальними задачами штучного інтелекту, проблематикою розпізнавання образів та побудовою

так званих дерев класифікації (дерев рішень). Ці задачі надзвичайно актуальні в сучасному інформаційному світі. Дозволяють будувати ефективні системи розпізнавання зображень, різнотипних інформаційних об'єктів; системи автоматичного керування дорожнім та авіаційним рухом; системи розпізнавання людей, технологічних процесів; ефективні системи прийняття рішень. Концепція дерев рішень виступає як доповнення класичної нейромережевої концепції.

Може забезпечувати ефективну побудову інформаційних систем класифікації дискретних об'єктів і різноманітних ситуаційних станів. Принципова проблема, із якою стикається дослідник у цій галузі ІТ, така сама, як і проблема для нейромережевого розпізнавання. Вона пов'язана з потребою в сучасному комп'ютерному, апаратному забезпеченні, у сучасних досконалих обчислювальних, кластерних системах, тому що вимагає великих обсягів обчислень та наявності відповід-

ного потужного комп'ютерного забезпечення й розподілених систем. Саме це дозволяє розв'язувати весь комплекс задач: класифікація, розпізнавання та побудова моделі на основі дерев класифікації», — мовив І.Повхан. Розробки декана факультету інформаційних технологій уже послужили для вирішення окремих завдань щодо екологічного стану річок Карпатського регіону.

Наукові розвідки О.Міци — не менш важлива ланка в дослідженнях. Результати робо-

ти науковця використовують при моделюванні властивостей та оптимізації спектральних характеристик шарувато-неоднорідних структур, дослідженні їхньої стійкості до технологічних похибок. Розвідка актуальна, зважаючи на поширене використання шаруватих структур у новітніх технологічних процесах.

Вітаємо представників ФІТ зі здобуттям почесних ступенів!

Тетяна ЛЕСЮК,
«Погляд».

Пішов із життя професор Віталій Ніколайчук

30 червня до іншого світу відійшов професор УжНУ, доктор біологічних наук В.Ніколайчук. Віталій Іванович народився 1 липня 1951 року на Хмельниччині, у селі Веселівка Красилівського району. На біологічний факультет нашого вишу вступив 1972-ого. Був очільником вищезазначеного підрозділу в 1989–2010 рр. А з 1988-ого до 2018-ого завідував кафедрою генетики, фізіології рослин і мікробіології альма-матер.

Наукова діяльність професора — чимала. Опублікував 4 монографії, 30 навчально-методичних посібників і 257 статей. Є автором 6 раціоналізаторських пропозицій і 2 патентів. Під науковим крилом фахівця захищено 10 кандидатських дисертацій. Віталія Івановича в 2000 р. за створення генетич-

ної школи та розробку нових напрямів досліджень у селекції кормових культур відзначили званням «Заслужений діяч науки і техніки України».

У 2001 році нашого професора обрали членом Експертної ради з біологічних наук ВАК України. А з 2004-ого — віцепрезидентом Українського товариства фізіологів рослин. Також Віталій Іванович був членом президії Українського товариства клітинної біології та генної інженерії. Згодом, у 2005 р., став лауреатом Державної премії України в галузі науки і техніки.

Також за висококваліфіковану підготовку студентів В.Ніколайчук удостоєний звання «Відмінник освіти України». Став почесним академіком Угорської академії наук. Тривалий час очолював Закарпатське відді-

лення Українського товариства фізіологів рослин та Українське товариство генетиків і селекціонерів ім. М.І.Вавилова.

Глибокі співчуття родині висловлюють колеги з біологічного факультету УжНУ.

Тетяна ЛЕСЮК,
«Погляд».

Світлій пам'яті Василя Гарагонича

Йому б виповнилося 18 липня тільки 62. Та підступна коронавірусна хвороба забрала життєві сили...

В.Гарагонича не стало 23 липня 2020-ого. І ось через рік родичі, колеги й друзі в Мукачеві влаштували вечір пам'яті доктора історичних наук, професора УжНУ, заслуженого працівника освіти України, члена Національної спілки журналістів України, відомого в краї медійника. Прийшли ті, хто добре знав і поважав пана Василя. Серед них були й представники нашого університету.

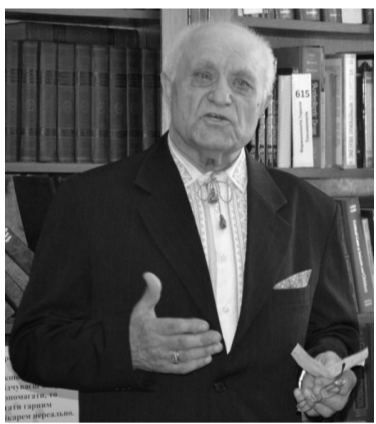
Зокрема, доцент Микола Олашин зазначає: «Знаю Гарагонича з 1978 року. Ми спілкувалися, я просив, аби колега приносив свої публікації, видання, щоб я міг науково зафіксувати їх. Коли Василь Васильович помер, син

Іван попросив мене укласти бібліографічний покажчик для книжки. До нього ввійшли монографії, посібники, загалом науково-методичні праці, а також статті, різні повідомлення. Тільки в газетах було майже 1400 авторських матеріалів. А перший мав іще в 5 класі. Вийшло майже 150 публікацій і про самого Гарагонича...»

...Люди живуть доти, поки про них пам'ятають. І Василь Васильович, із яким мені довелося разом бути на стажуванні в Сполучених Штатах Америки, теж житиме в наших серцях — у вигляді ось таких вечорів-реквіємів, виданих книжок і просто спогадів десь до дня народження чи з якогось іншого схожого приводу.

Володимир ТАРАСЮК,
«Погляд».

Відійшов у вічність Федір Поп

Цей місяць знаменувався ще однією сумною звісткою. У засвіти відійшов Федір Поп, науковець та педагог (майже 40 років трудився на благо університету), талановитий лікар, член ради крайового товариства «Просвіта», громадський і культурний діяч.

Народився Ф.Поп 13 грудня 1941-ого в селі Велика Уголька Тячівського району. Закінчив

Великоугольківську восьмирічку, згодом Углянську середню школу. У 1957 р. вступив на фельдшерський відділ Хустського медичного училища. Працював за направленням у селі Колочава. Майже три роки служив у військовому містечку фельдшером полку, потім був начальником аптеки гарнізону.

У 1962 році став студентом Смоленського медичного інституту, після чотирьох літ навчання перевели на п'ятий курс медичного факультету УжДУ. Уже завершивши університет, пан Федір декілька місяців трудився на посаді лікаря-ординатора на Мукачівщині, у селі Березинка.

Попрацював у лікарні, а згодом вирішив вступити до аспірантури на кафедру акушерства та гінекології альма-матер. Писав кандидатську дисертацію під керівництвом завідувача кафедри, професора М.Га-

нич, паралельно проводив практичні заняття, трудився лікарем-ординатором, був активним громадським діячем рідного факультету.

Близько сорока років обіймав різні посади на кафедрі акушерства та гінекології УжНУ (асистента, старшого викладача, доцента). Із 1971-ого долучився до народної чоловічої хорової капели нашого вишу «Боян». Був активним учасником: ведучим програм хору, солістом, виконавцем закарпатських народних мелодій на дрибмі, організатором багатьох виступів не лише в Україні, а й за кордоном.

У 2016 році Ф.Попу обрали членом ради товариства «Просвіта». Там улаштував різні просвітницькі вечори, долучався до конференцій, зборів.

Із глибоким сумом висловлюємо співчуття...

Тетяна ЛЕСЮК,
«Погляд».

ОГОЛОШЕННЯ

Утрачену залікову книжку, видану **МЕРЕНИЧ Ганні Іванівні**, студентці 5 курсу заочної форми навчання факультету іноземної філології (спеціальність «Англійська мова та література»), **уважати недійсною.**

Неформальна освіта: особливості, переваги, недоліки...

Курси, тренінги, лекції та проекти — ось такий неформальний вигляд навчання. Головними перевагами є різноманітність та ефективність. Сьогодні існує безліч напрямків та сфер, у яких можна здобути додаткові знання, починаючи курсами іноземних мов та закінчуючи тренінгами з правознавства. Також «плюсом» є те, що підвищити рівень кваліфікації може будь-хто, незалежно від віку, статі чи професії. Головне — бажання. Відповідна форма навчання не забирає багато часу й можлива в онлайн-форматі, тому її легко поєднати з роботою чи університетом.

Уміння працювати в коман-

ді, застосовувати навички на практиці — теж серед вагомих переваг неформальної освіти. Часто проекти є безкоштовними. Організатори оплачують усе — від проживання до матеріалів. Щоб долучитися до такої ініціативи, потрібно добре постаратися; охочих зазвичай багато, а обирають кращих.

«Неформальна освіта стає популярною в Україні. В Інтернеті чи не щодня натрапляю на безліч цікавих курсів та тренінгів, — розповідає Олександр Бурковський, студент факультету суспільних наук. — Сам уже неодноразово переконався, наскільки пізнавальною та корисною є така форма навчання. Ко-

жен воркшоп був надзвичайно інформативним, цікавим. Я накопичив не тільки теоретичні, а й практичні знання у сферах, у яких ніколи не мав досвіду».

Незважаючи на безліч позитивних моментів, «мінусом» є те, що стандартів та критеріїв неформальної освіти в Україні немає. Тому сертифікати з проходження навчання не цінують нарівні з дипломами ЗВО. Натомість у Європі неформальну освіту роботодавці сприймають у поєднанні зі звичною.

Останніми роками різноманітні тренінги, курси та проекти стали гідними конкурентами вишам. Перехід відразу до практики, навчання в поєднанні

з відпочинком, зокрема екскурсіями, квестами, спеціалісти-практики в ролі викладачів підкорюють юних і активних здобувачів фаху. А все ж ідеальним стартом для побудови кар'єри було б поєднання формальної та неформальної освіти. Лекції, основи обраної професії та надані в університетах знання загалом чудово доповнять досвід, здобутий на тренінгах.

«Мені подобається неформальна освіта, оскільки за короткий проміжок часу можна почерпнути чимало цікавої та корисної інформації, розпочати нові знайомства, знайти однодумців, — каже О.Бурковський. — Так, наприклад, нещодавно брав

участь у тренінгу з медіаграмотності. Для мене як економіста за спеціальністю, а ще й майбутнього соціолога цей тренінг був корисним. Уважаю: людина повинна всебічно розвиватися. Отже, чому б не вчити щось нове та досі не пізнаване для себе?! Крім школи медіаграмотності, я долучався ще до курсів для параюристів, тренінгу «Молодь у Раду», волонтерського руху «Твоя країна».

Отож поєднуйте навчання в університеті з неформальною освітою й ставайте кращими фахівцями!

Дар'я ПІТРА,
бакалавр відділення журналістики.

Цвіт української інтелігенції

До 100-річчя з дня народження професора Іллі Шульги

Літопис Ужгородського національного університету нараховує чимало прекрасних імен учених, педагогів, очільників навчально-виховного процесу та громадських діячів. Вони своєю добросовісною працею здобували визнання рідного вишу. Серед них помітне місце належить докторові історичних наук, професору, заслуженому працівникові вищої школи України І.Шульзі, який 18 років сумлінно трудився на історичному факультеті Ужгородського університету. Саме про Іллю Гавриловича — далі в пропонуваній статті, приуроченій до 100-річчя від дня народження.

Доля приготувала чимало випробувань І.Шульзі. Він народився 3 серпня 1921 року в селі Верещаки (тепер Лисянського району Черкаської області). Батьки працювали в колгоспі «Наша спілка». У сім'ї було 4 дітей (2 сини й 2 доньки). Першою серйозною перевіркою став голодомор 1932–1933 років, організований вищим керівництвом СРСР. Як згадував пізніше Ілля Гаврилович, у рідному селі померло приблизно 300 осіб. Сам він захворів на кістковий туберкульоз і тільки дивом залишився живим. Тому й стає зрозуміло, чому в кінці 1980-их років минулого століття науковець повернувся до теми голодомору й написав чимало статей та монографій.

Ілля здобув семирічну освіту в Почапінській школі, далі вступив до Черкаського сільськогосподарського технікуму на ветеринарне відділення. Після закінчення закладу (у 1940 році) працював зоотехніком Колківського районного земельного відділу Волинської області. Із початком німецько-радянської війни був евакуйований до Киргизької РСР (колгосп «Червоний Мілентан» Кантського району Фрунзенської області). Роботи було дуже багато: зранку й до вечора відправляли худобу для армії, а Шульга виконував обов'язки ветеринарного лікаря. Але думав і про мирне життя, яке обов'язково настане. Уявляв себе тільки істориком. Тому 1943 р. вступив на історико-філологічний факультет Ростовського університету імені В.Молотова, що був евакуйований в Ош (Киргизія). Ректор пропонував вступати на біологічний підрозділ, але безрезультатно. У жовтні І.Шульга переводиться на історичний факультет Чернівецького університету, а через рік продовжить навчання у Львівському університеті імені І.Франка.

Саме у Львові працювали відомі історики Іван Крип'якевич, Мирон Кордуба та інші. Вони наголосували студентам: «Справжня історія вивчається в архівах і бібліотеках». Відзначалися глибоким знанням історії, ораторством, пунктуальністю.

До речі, даючи оцінку дипломній роботі І.Шульги про фастівського полковника Семена Палія, І.Крип'якевич зауважив, що якщо випускник працюватиме й надалі, то може стати професором. Так і сталося. У Львівському університеті знайшов друзів — Ярослава Кіся та Михайла Трояна, котрі здобули професорський статус. Тут же, у 1947 році, Ілля одружився з чарівною студенткою філфаку Ядвігою Денисівною. Вони прожили нелегке, але красиве життя.

Отримавши в 1948-ому диплом історика, Ілля Гаврилович поїхав за направленням на рідну Черкащину. Спочатку викладав історію у Виноградській середній школі. У 1949–1951 рр. очолював Лисянську СШ № 1. Роботу розпочав із проведення ремонту закладу. До речі, частину зарплати віддавав для закупівлі будматеріалів. Результати радували око. Було налагоджено навчально-виховний процес на вищому рівні, діяли гуртки та секції. До речі, учасники історичного гуртка збирали місцевий матеріал з історії Лисянки. У 1951 році І.Шульга вирішив вступати до аспірантури. Завідувач Лисянського відділу народної освіти схвалив такий крок.

У 1951–1954 рр. Ілля Гаврилович — аспірант Інституту історії АН УРСР. Правда, науковий керівник Володимир Голобуцький спочатку радив працювати в селі, а не займатися наукою. Однак молодий дослідник мав іншу думку. Він наполегливо працював у різних архівах: Центральному державному УРСР та його херсонському філіалі, Київському обласному державному архіві тощо. Опрацював матеріали рукописного відділу Державної бібліотеки УРСР, опубліковані документи, статистичні дані... А у вересні 1954-ого успішно захистив кандидатську дисертацію «Розвиток товарного виробництва й торгівлі на території Лівобережної України в другій половині XVIII ст.». Після цього І.Шульгу направили працювати до Ужгородського державного університету.

Як уже згадувалось, Ілля Гаврилович трудився на історичному факультеті УжДУ 18 років. Був старшим викладачем (1954), доцентом (1954–1972) та завідувачем кафедри історії СРСР (1958–1972). Досліджував історію Закарпаття доби кризи феодальних відносин. Результатом наукових пошуків у цьому напрямку став вихід у світ двох монографій: «Соціально-економічне становище Закарпаття в другій половині XVIII ст.» (Ужгород, 1962) та «Соціально-економічні відносини і класова боротьба на Закарпатті в кінці XVIII — першій половині XIX ст.» (Львів, 1965), а також понад двох десятків вагомих студій, опублікованих у «Науко-

вих записках УжДУ», збірникові «Українсько-угорські зв'язки» та в «Щорічнику з аграрної історії Східної Європи».

Для пошуку необхідних джерел працював у Центральному державному історичному архіві СРСР (Ленінград), Центральному історичному архіві УРСР (Київ), Центральному історичному архіві Молдавської РСР (Кишинів), Центральному архіві Угорської Народної Республіки (Будапешт). А ще використав опубліковані документи, видані в Угорщині в кінці XIX ст., та в УНР і ЧСРР у післявоєнний період. Опрацював періодику Закарпаття й сусідніх країн. Простежив нечисельні праці австрійських, угорських, чеських, словацьких, українських та російських учених-істориків.

Із результатами наукових пошуків виступав на конференціях; матеріали публікував у солідних фахових виданнях. Логічним наслідком став успішний захист у грудні 1965 року докторської дисертації «Соціально-економічні відносини і класова боротьба на Закарпатській Україні в період розкладу і кризи феодально-кріпосницького ладу (друга половина XVIII — перша половина XIX ст.)». Над цією проблемою Ілля Гаврилович продовжував працювати й після захисту дисертації.

Як відомо, у вересні 1972-ого колега почав трудитися у Вінницькому педагогічному інституті імені М.Островського (тепер педагогічний університет імені М.Коцюбинського). Спочатку був завідувачем кафедри історії СРСР, потім професором. Продовжував висвітлювати історію Закарпаття, вивчав минуле Поділля та Волині кінця XVIII — початку XIX ст., цікавився соціально-економічним становищем Запорозької Січі. Однак із кінця 80-их років XX ст. І.Шульга всі свої сили спрямував на вивчення голодомору в Україні, а особливо на Поділлі. Видав солідні дослідження із цього питання, а саме: «Людомор на Поділлі» (Київ, 1993), «Гірка правда: Нариси з історії подільського селянства 1920–1932 років» (Вінниця, 1997). Переконавав, що вивчення голодоморів має принципове значення для правильного тлумачення їх в історії України: «Пам'ять про кожну людину повинна зберігатися і передаватися нащадкам. А про тих замордованих голодом не маємо права забувати ніколи». Історик у своїх працях довів: причини голоду криються як у злочинних діях вищого керівництва держави, так і влади на місцях.

Ілля Гаврилович був чудовим педагогом. Він дуже добре розумів, що основним завданням наставника є підготовка фахівця, викладача історії. Це робив завжди — на лекціях, семінарах,

у позанавчальний час (зокрема, у діяльності історичного гуртка, члени якого практикували виступи з доповідями та обговореннями). На думку колеги, студенти повинні розуміти закономірності розвитку історичної думки, її соціальних функцій. Здобувач фаху має виокремлювати головне в лекції викладача й записувати в конспект. І.Шульга вчив учнів складати плани, тези виступу, а також методику вивчення першоджерел. Прищеплював юнакам і дівчатам зацікавленість до історії та педагогіки, заохочував молодь виявляти знання. Як згадують ветерани факультету, педагог не відкривав залікової книжки, щоб не знати попередніх балів. Свою оцінку записував тільки після відповіді студента.

А ще наставник дбав про підготовку науково-педагогічних кадрів. Під його керівництвом захистили кандидатські дисертації десять аспірантів, а двоє (Володимир Задорожний і Олег Мазурок) — докторські. І.Шульга завжди та в усьому надавав допомогу тим, хто її потребував.

Багатогранність таланту високошанованого колеги — і в тому, що він написав історичну повість «Брате мій» (Ужгород, 1971). У ній дослідник художньо інтерпретує минуле Закарпаття, зокрема опришківський рух у Карпатах. Крім того, написав повість «Виглядала сина мати». Для створення цього тексту було зібрано величезний фактичний матеріал. Однак повість не побачила світ і зберігається в особистому фонді історика в Державному архіві Вінницької області.

Професор І.Шульга активно виконував також громадську роботу. Працюючи в УжДУ, ставав і академнаставником. Часто ходив зі студентами на сільськогосподарські роботи (так званий третій семестр). Успішно керував науковою роботою аспірантів. Був біля витоків чоловічої народної капели альма-матер «Боян», співав у колективі майже 10 років. (До речі, чудовий голос успадкував від матері Марти Панасівни, котра співала у Верещинській церкві). Трудився й секретарем парткому Ужгородського університету. Перебравшись до Вінниці, упродовж багатьох років очолював обласну організацію «Товариства книголюбів». Із відродження товариства «Просвіта» став одним із найактивніших його учасників.

Ілля Гаврилович був зразковим сім'янином. Із коханою дружиною, чуйним, вірним другом і порадиником прожили 46 років. Виростили й виховали двійко чудових дітей — сина Володимира та доньку Юлію. Подружжя разом долало труднощі, раділо успіхам, складало плани на майбутнє, наполегливо їх реалізовувало. У сім'ї завжди панували повага до інших, злагода, взаєморозуміння.

За довготривалу й сумлінну науково-педагогічну працю І.Шульга був нагороджений орденом «Знак пошани» (1967), удостоєний звання «Заслужений працівник вищої школи УРСР» (1981), став лауреатом Державної премії України імені Т.Г.Шевченка (1993). Крім того, отримав грамоту Міністерства освіти УРСР та Українського республіканського комітету профспілки працівників освіти, вищої школи і наукових установ (1977), почесну грамоту Міністерства культури СРСР та ЦК профспілок працівників культури (1985). А ще мав безліч подяк і грамот від ректорів вишів, де працював.

9 грудня 1993 року професор І.Шульга відійшов у Вічність. Але пам'ять про нього живе. І чимало для цього доклала дружина Ядвіга Денисівна. 14 грудня 1995-ого в Державному архіві Вінницької області відкрили особовий фонд І.Г.Шульги, де зберігається його наукова, педагогічна, літературна та публіцистична спадщина. У 2000 р. в Лисянській загальноосвітній середній школі № 1, яку Ілля Гаврилович очолював, відкрили меморіальну дошку. Наприкінці лютого 2001 року Почапінська сільська рада прийняла рішення про присвоєння місцевій школі імені І.Шульги (нагадаю: тут він закінчив семирічку). Через два роки у Вінниці вийшли спогади про історика й педагога «Україна була його любов'ю...» У 2005-ому аспірантка Черкаського технологічного університету Людмила Товстопят захистила кандидатську дисертацію «І.Г.Шульга як історик України». Пам'ять про Іллю Гавриловича — вічна, бо він був високопорядною людиною, видатним ученим і педагогом, щирим патріотом Української держави. Залишив добрий слід на Землі, про що ми й засвідчуємо.

Володимир ЗАДОРОЖНИЙ,
доктор історичних наук,
професор;
Микола ОЛАШИН,
Іван ЧАВАРГА,
кандидати історичних наук,
доценти.

УжНУ на вулицях Ужгорода

За 75 років існування наш університет залишив слід не тільки в освіті та науці, а й на мапі обласного центру Закарпаття. Вулиць, названих на честь альма-матер, насправді більше, ніж прийнято вважати. Пропонуємо прогулятися ними й поглянути на Ужгород з іншого боку.

Першою на згадку приходить відома «Університетська», на якій розташовані гуртожитки №№ 4 і 5 та центральний, а також інші корпуси УжНУ. Та вона не єдина.

Ще одна вулиця, пов'язана з нашим ЗВО, — у мікрорайоні Кошицький. Із 2005 року має назву, утворену від імені покійного

ректора та видатного вченого, професора В.Сливки, який помер 24 травня 2004 р.

Інша вуличка з 2016-ого перейменована на честь ботаника, теж професора УжНУ та Києво-Могилянської академії, Василя Комендаря. До цього вона звалася Джамбула Джабаєва (на

вшанування казахського й радянського поета-акина).

Сквер, про який далі мова, зовсім недавно став Університетським. Із 20 травня 2021 року в межах вулиць Собранецької, Чеської та території лісів (у районі Запорізької) змінив свою назву. Отже, однією вулицею Уні-

верситетською мапа Ужгорода не обмежується. Наш навчальний заклад і його працівники залишили достатньо вагомий слід в історії міста, щоб їхні іменами називали ще не одну вулицю. **Марія БОНДАРЕНКО,** студентка відділення журналістики.

Дипломи рястом заквітчали...

Географи, у добру путь!

Понад 80 ужнівців географічного факультету альма-матер отримали документи про завершення бакалаврату. Дипломованими стали студенти денної й заочної форм навчання спеціальностей «Географія», «Середня освіта. Географія», «Геодезія та землеустрій», «Лісове господарство» та «Природнича географія».

На свято завітало чимало запрошених. Зокрема, звернувся до випускників проректор УжНУ Ігор Король. Відтак долучилися до поздоровлень декан факультету Іван Калинич; завідувач кафедри фізичної географії та раціонального природокористування Степан Поп; завкафед-

ри геодезії, землеустрою та геоінформатики Владислав Пересоляк. Також ділили радість із випускниками заступник директора департаменту екології та природних ресурсів Закарпатської ОДА Михайло Гайдур і начальниця відділу державної експертизи ГУ Держгеокадастру в Закарпатській області Ірина Цогла.

Слова вдячності від імені випускників виголосив Іван Сухан. Після урочистостей вітали родичі та друзі. Редакція «Погляду» долучається! Бажає бакалаврам триматися обраного географічного маршруту. Нехай рідний підрозділ залишається життєвим компасом і надалі.

Тетяна ЛЕСЮК,
«Погляд».

Хіміки та екологи – із документами про освіту!

федри є наукові гуртки, то відшукати собі тематику, близьку до душі, може кожен. Отож, починаючи дослідження ще з молодших курсів, зазвичай студент просто доповнює його під керівництвом вибраного наставника та за відповідною тематикою. Робота переростає в курсову, а згодом – і в дипломну. Саме тому, хоч навчання й було дистанційним, проблем із якіс-

Дипломи отримали й представники точного факультету!

Урочисте вручення дорожніх документів, на які чекали чотири роки студенти факультету математики та цифрових технологій, відбулося в оновленій залі ректорату УжНУ. Дипломованими фахівцями стали понад пів сотні бакалаврів та магістрів спеціальностей «Прикладна математика», «Математика», «Середня освіта. Математика» та «Системний аналіз».

На святі були: проректор нашого вишу Ігор Король; декан Микола Маляр; начальниця навчальної частини Анатолій Штимак; завідувач кафедри диференціальних рівнянь і

математичної фізики Василь Маринець; завідувачка кафедри системного аналізу і теорії оптимізації Мирослава Глебена. Цей випуск – особливий, адже вперше факультет відправив у вільне плавання представників спеціальності «Системний аналіз». Удячні слова викладачам та батькам висловили випускниці Мирослава Матійчак і Мар'яна Світлик.

«Погляд» приєднується до привітань! Бажаємо випускникам ФМТЦТ успіхів та великих математичних перемог.

Тетяна ЛЕСЮК,
«Погляд».

У найбільшій аудиторії рідного факультету, де нещодавно мали заняття, захищали роботи, відзначали знакові дати, тепер отримують путівки в життя. Цьогоріч улітку на хімічному факультеті випустили і бакалаврів, і магістрів.

Сімнадцятеро бакалаврів здобули спеціальність «Середня освіта (Хімія)», п'ятеро – «Хімія», дев'ятеро – «Екологія». Двоє випускниць продемонстрували відмінні знання й мають відзнаки. І якщо частина юнаків та дівчат продовжить здобувати освіту в підрозділі, інша попрощалася з альма-матер назавжди. Дипломи магістра вручили 25 випускникам, із них одинадцятьоро мали червоні.

Бакалавр, учитель хімії та екології Наталія Леню поділи-

лася: «За роки навчання найбільше запам'яталися цікаві лабораторні роботи. Ми завжди дізнавалися нові факти про навколишній світ; де не глянеш – усюди хімія. Університет дав мені й дає іншим геть іншу свідомість життя. Приходить розуміння, що ти хочеш, любиш і ким прагнеш стати в майбутньому. Також я здобула багато друзів, які зі мною з першого курсу, і любов».

Заступниця декана з навчально-виховної роботи Васирина Русин побажала випускникам успіхів, а в коментарі «Погляду» відзначила високий рівень підготовки дипломних робіт: «Студенти хімічного факультету починають виконувати наукові роботи ще на другому курсі. Оскільки при кожній ка-

тло наукових робіт випускників цьогоріч не виникло. Адже майже всі студенти мали направцвання, сформовану певну експериментальну частину, і звичайно, дозволялося працювати в лабораторії. Наших вихованців не так багато. А враховуючи, що вони спеціалізуються на п'яти кафедрах, скупчень не виникало. Здобувачі фаху могли приходити й працювати над роботами, чим успішно скористалися. Імовірно, у зв'язку з дистанційною формою навчання цьогорічні випускники мали навіть більше часу на виконання робіт».

Нехай усім щастить, а здобуті знання й досвід точно стануть у пригоді!

Ольга БРАЙЛЯН,
магістр журналістики.

Вустами випускниці...

На годиннику 03:00. Іду фарбувати вії. Сьогодні хочеться бути красивою. Бо нині – вручення дипломів на філологічному факультеті. Згадую це, і знову проймає легке тремтіння. Повертаємося в ту ніч. Попереду 4 години дороги. Ідемо з малим братом, тому годинку викроїли із запасом, бо ж усяке може трапитись. Усю дорогу намагаюся не спати, адже хочеться прожити кожен мить цього дня сповна...

До Ужгорода прибули завчасно, зрештою, як і планували. Прогулялися маленькою компанією ще сонним містом, я провела імпровізовану екскурсію. Мимоволі відчула себе тут своєю. Більш ніж година до вручення. Пора зробити зовнішній вигляд святковим, тим паче, після солодкого сну братика на моєму плечі. Іду до гуртожитку. І тут сюрприз. Ні, не думайте, що прийнятний. Зрештою, та ситуація тягне на окремий проблемний матеріал. Тому витримаю інтригу. Наслідком тієї несподіванки стало збирання за... чотири хвилини. Побила всі свої рекорди. Я дуже «пунктуальна». За хвилину до 11:00 (тоді мав розпочатися захід) поспішаю до ректорату. Не встигаю вітатися з одноклассниками, «гублю» дорогою рідних, вимушено ігнорую тих, хто прийшов вітати. Поспішаю залишити автограф-закарлючку, аби забрати документи. Попе-

реду останній етап підготовки: одягнути мантію й прямувати на урочистість. Ось лишенько!.. З усіх випускників філологічного мені й одній напарниці за нещастям не вистачило святкового вбрання. Але все ж знайшлося згодом і для «тих, хто спізнився». Та й конфедератка не витримала радісних польотів попередників. В одному, гадаю, утратила кутасика, а стрічці саменійк дове-

лося виконувати танок, легенько похитуючися від моєї ходи. Утім, то дрібниці. Нарешті, після всіх кіл перепон заходжу до зали. У передчутті атмосфери свята.

Радість із нами ділили викладачі, рідні, друзі. Розпочав захід декан факультету, професор кафедри журналістики Юрій Бідзіля. Згодом свої побажання висловив Ігор Шинкарюк, заступник голови Закар-

патської обласної державної адміністрації. Накази на вручення зачитувала заступниця декана з навчальної роботи Галина Шкурко. Від імені академіків говорила доцент, завідувачка кафедри української літератури Оксана Кузьма. А дякувала від імені всіх нас голова студентської ради Вікторія Кенідра. Усе минуло на одному подиху. І тут лунає:

«Запрошуємо на сцену випускників відділення журналістики». Знову це легке тремтіння. Іду забирати його... Диплом, квиток у доросле життя.

Нас, студентів денної та заочної форм навчання за спеціальностями «Середня освіта», «Філологія», «Журналістика», спеціалізацією «Реклама та зв'язки з громадськістю», – 97. Зокрема, 4 з відзнакою.

Щоразу, коли писала схожі публікації про вручення дипломів на різних факультетах, запитувала ужнівців, що дав їм університет і що за роки навчання запам'яталося найбільше. Ну що ж? Я готова! Відповім сама. Спробую лаконічно. Не жалію про свій вибір у далекому 2017 році. Здобула чимало знань, знайшла друзів, відчула безліч життєвих уроків, студентських митей, трішки дорослого міркування про буття. Дякую наставникам, особливо головному редакторові газети «Погляд», колегам, однокурсникам, рідним... І цей список мав би продовжитися ще не на один пункт. Але я ж висловлююся лаконічно, ну, майже :).

І хоч прийнято статус випускниці омивати гіркувато-веселими сльозинами приемного смутку, не впадаю остаточно в ностальгію. Бо я ж знову... вступник. Але вже – до магістратури! **Тетяна ЛЕСЮК,**
«Погляд».

Вручення в УжНУ-2021

Курс із незвичним графіком – теж...

86 випускників біологічного факультету УжНУ отримали дипломи про здобуття вищої освіти за спеціальностями: «Середня освіта (Біологія та здоров'я людини)»; «Біологія»; «Садівництво та виноградарство». Близько 30 відсотків із них навчалися заочно.

Ужнівців вітали керівництво факультету й викладачі. Декан підрозділу Ярослава Гасинець зазначила: «Нехай же цей день назавжди залишиться палким спогадом у серцях. Бажаю не втрачати життєвого оптимізму й того молодечого запалу. Шануйте викладачів, котрі ділилися знаннями. Пам'ятайте однокурсників, зустрічайтеся й після закінчення університету. Творчої наснаги та подальшого розширення горизонтів наукової та професійної діяльності! Несіть

гідно статус випускника УжНУ, прославляючи alma mater шляхетними вчинками й корисними справами».

Також вітали біологів завідувач кафедри зоології Федір Куртяк, завідувач кафедри ботаніки Любов Фельбаба-Клушина, професор кафедри генетики, фізіології рослин і мікробіології Марина Кривцова, доцент кафедри зоології Тиберій Дудинський. Від імені студентів слова вдячності висловила Ірина Воробок. А Каріна Балюк та аспірантка Інесса Фогел виконали музичні композиції. Настрою додав виступ команди КВК біологічного факультету.

Чим же особливий випуск 2021 року? Я.Гасинець каже: «Насамперед незвичним графіком навчання. Перші два курси граніт науки гризли аудиторно, а третій та четвертий – дистанційно. Студентське життя біологів відзначилося плідним навчанням та активним відпочинком. Найбільше всім запам'яталися новорічні вечори, міс факультету, Дні біолога. Цікавими, допитливими студенти були й під час польових практик на високогірній біобазі

в селі Колочава; юнаки й дівчата постійно цікавилися новими видами рослин, брали участь в екскурсіях. Ті, хто обрав напрямок «Садівництво та виноградарство», закладав і розбудовував виноградники й сади навчально-науково виробничого центру «Деренівка». Поряд із цим сьогоднішні випускники практикувалися на партнерських базах (медична лабораторія «АСТРА-ДА», медичний центр «Plusmed», заклади освіти, науково-дослідні установи, установи фітосанітарної служби, фермерські господарства «Флора», «Континент», установи природно-заповідного фонду, системи зеленого будівництва), які є постійними працевлаштуваннями. Перехід на онлайн-навчання не приглушив студентського запалу. Навпаки, вільний час молодь використала сповна, практикуючись у лабораторіях та виконуючи наукові роботи. Це вилилось у суттєву кількість публікацій: по дві й більше доповідей на конференціях уже з третього курсу! Про якість підготовки свідчать також успішно складені іспити та захищені курсові й дипломні проекти. Курс, на долю якого випало випробування карантинном, успішно впорався з програмою навчання, а здобуті знання й уміння ще не раз стануть у пригоді!»

Вітаємо з важливим етапом у житті. Нехай він буде добрим початком!

Тетяна ЛЕСЮК,
«Погляд».

Історичні, археологічні, маркетингові й не тільки!..

Урочисто зодягнені, усмінені й трохи схвильовані... У своїй святковій атмосфері у великій залі ректорату альма-матер естафету вручення дипломів перейняв і факультет історії та міжнародних відносин.

144 випускників, із них 14 – із відзнакою. Слова-вітання, слова-побажання, слова-вдячність... Вони лунали не тільки на адресу головних винуватців свята – бакалаврів, а й і їхніх наставників, керівників структурних підрозділів, батьків. Староста 4 курсу (міжнародні відносини), «червонодипломниця» Віра Мойсюк (це саме їй аплодуватимуть найбільше присутні з виходом на сцену) зізнається: «Коли я заходила до деканату, мені все говорили: «Це – мої діти». Сказані слова назавжди лишаться зі мною. А ще – рідний колектив. Ми були наче маленькою сім'єю. 4 роки в університеті порівняно з 11-ма в школі – особливі. Адже саме в студентському віці зароджується справжня дружба, а в декого й кохання, отож саме проведений в альма-матер період є незабутнім».

Позитивних ноток у «випускні» враження додав і четвертокурсник Євген Мартинич (маркетинг): «У мене позитивні враження від студентського періоду. А вручення дипломів є важливою подією. Доводиться тільки жалкувати, що через локдаун не зміг, як годиться, провести час, поспілкуватися з однокурсниками. Не знаю, як у подальшому складеться доля, та хотілося б працювати за фахом, дипломованим спеціалістом».

Собі додала втішно-ностальгійних думок до випускних роздумів і відмінниця Галина Гичка (історія та археологія): «Не думала, що 4 роки в УжНУ будуть такими короткими! Дякую за них викладачам, усім, хто був поруч зі мною. І не тільки на парах. Сьогодні маємо певний життєвий фініш, але водночас і початок чогось нового. Я вдячна за це УжНУ!»

А університет, без сумніву, вдячний своїм випускникам за

насичене, цікаве, змістовне життя, яким вони наповнювали стіни нашого закладу. І це не тільки лекції й практичні заняття. Мова і про конференції, флешмоби, політичні дебати, спортивні змагання, екскурсії, подорожі до ряду країн Європи, благодійну діяльність, тиждень факультету, саджання дерев і чимало інших заходів, які наповнювали багатогранне молодіжне життя справжніми студентськими відчуттями. А продемонстровані слайди в залі наче повернули в активний аудиторно-неаудиторний період...

Попереду ж нове, сповнене надій і очікувань майбутнє. У ньому щойно народженим бакалаврам заступник голови ОДА Олександр Пацкан, заступники деканів Надія Керещман, Вікторія Бондаренко, Ігор Шніцер, ведучий, завідувач кафедри міжнародних студій та суспільних комунікацій, доцент Віталій Андрейко радили «змінюватися зі світом», «продовжувати навчання», «бути успішними», «не боятися реалізувати себе»... І звичайно, вручали дипломи. А від студентів слова вдячності наставникам та батькам висловили Віра Мойсюк і Анна Тузикова.

...Випуск-2021 на факультеті історії та міжнародних відносин є особливим. Уперше підготували фахівців із центральноєвропейських студій і археології. А ще ж – з інших спеціалізацій...

Знаково, що це відбувалося в День проголошення Декларації про державний суверенітет України. Навіть що Державний гімн виконували акапельно!

...Вони мріяли, змагалися, брали участь, навчалися, святкували й просто відпочивали, а дехто ще й активно співпрацював із «Поглядом»!.. Хтось іще продовжить бути студентом, обравши магістерський шлях, а комусь випаде доля вже працювати за фахом. Та хай їм усім щастить, усім новодипломованим з особливого факультету – факультету історії та міжнародних відносин УжНУ!
Володимир ТАРАСЮК,
«Погляд».

На 80 айтівців більше,

або Як навчалося тим, хто покликаний «кодувати»!

Факультет інформаційних технологій випустив 80 бакалаврів (із них 2 мають червоні дипломи) за спеціальностями «Комп'ютерна наука», «Інженерія програмного забезпечення», «Інформаційні системи та технології».

Яким же видалося навчання довжиною в чотири роки, діляться випускники спеціальності «Інженерія програмного забезпечення».

Дмитро Шевчук розповідає: «На рідному факультеті працюють дійсно професійні викладачі, котрі хочуть і можуть навчити багато цікавого. Прикро, що за час мого здобуття фаху в альма-матер невивадилося у сфері ІТ люди з певних причин полишали викладацьку діяльність. Саме вони мотивували. Факультет інформаційних технологій – підрозділ, де можна пройти серйозну школу життя. За період навчання з'явилося багато друзів, та й загалом однодумців, із якими завжди можна обговорити новинки в інформаційній сфері».

Свою чергою, Іван Матоляк зазначає: «Навчання в Ужгородському національному університеті, а саме на факультеті інформаційних технологій, відкрило мені чимало перспектив. Найвагомішим фактором, який позитивно впливає на загальне враження про перебування в стінах альма-матер, – доволі лояльний колектив викладачів. Це дозволяє студентам комбі-

нувати роботу й навчання. Більшість педагогів ідуть назустріч, тобто ми можемо захищати лабораторні безпосередньо перед модульними контролями. Однак слід зазначити: так виникають «недобросовісні» студенти, котрі уникають вчасного та поетапного виконання навчального плану. На щастя, схожих випадків небагато. Часто трапляється, що здобувачі фаху роблять ак-

цент більше на якомусь із предметів, завдяки цьому швидко знаходять місце роботи ще до завершення бакалаврату».

Бажаємо випускникам ФІТ якнайшвидше застосувати здобуті навички на омріяній роботі, реалізувати себе не в одному успішному проекті, та й узагалі «кодувати» в задоволення!

Тетяна ЛЕСЮК,
«Погляд».

Надзвичайний Іван Маріонда:

«Не люблю бути самотнім»

ФІЛІЖАНКОВІ РОЗМОВИ

Бігати, співати й... молитися! Триптих, що взяв собі на конкретний виріст абстрактний майбутній успіх, який змалку реально поселився в душі старанного спортсмена. Іван Маріонда – завідувач кафедри фізичного виховання, доцент, майстер спорту України з легкої атлетики. У нашій розмові – те, що раніше ви точно не читали про цього педагога. Як лікували хвилювання розмови про дівчат? До чого призвело незнання ключиці? Як грати в карти під час бігу?.. Бекграунд з інтригою сідають за стіл переговорів! Співрозмовник щойно попросив офіціанта принести нам дві кави. Тож, гадаю, буде цікавим (за Надійкою Гербіш). Але...

— Іване Івановичу, якщо замовили улюблений напій більшості закарпатців, мабуть, він і у Вашій, як у краї вже жартують, ДНК...

— Обожною запах кави. Та мій ранок починається з чаю. Така в нас сімейна традиція. Далі впродовж дня можу випити ще 3–4 чашки чорного або зеленого. А ось каву вживаю рідше. Переважно на роботі. Як же тут без звичного закарпатського: «Ідемо на каву?» Або ж у вихідний дружина пропонує посмакувати ароматним напоєм.

— Як уродженець колоритної за смаками, ревної за збереженими звичаями й унікальної розташуванням Рахівщини опинився в місті над Ужем?

— Закінчив Миколаївське училище олімпійського резерву в 1994-ому, через чотири роки – тамтешній педагогічний інститут. Із того ж 1998-ого почав працювати в УжНУ, куди потрапив за співбесідою.

— Пам'ятаєте перший день в університеті?

— Пригадую, як тодішній завкафедри фізвиховання Степан Михайлович показував свої здобутки: кого тренував, які нагороди отримували з вихованцями.

А потім каже: «Добре! Таке відчуття, що я на роботу влаштуюся, а не ти. Розповідай!» На той час був у складі збірної України. Уже коли підписали заяву, усе узгодили, тоді до мене прийшло усвідомлення. Зізнаюся: є проблема. Я – діючий спортсмен, тому доведеться від'їжджати на всеукраїнські змагання за збірну області. Реакція керівника здивувала. Він мовив, що «це лише «плюс» для нашої кафедри». Тим паче, тоді в підрозділі таких працівників не було.

— Гадаю, складно вдавалося поєднувати спорт і викладання...

— Труднощі, звісно, виникали, але в цілому одне іншому не заважало. Щоправда, доки мені не запропонували писати кандидатську дисертацію. Тоді довелося обирати: спорт чи наука. Я з дитинства мріяв здобути звання майстра спорту з легкої атлетики. Не відмовився ні від чого, лише розставив пріоритети в різні часові проміжки. У 2002 році виконав норматив МС. Далі поставив крапку на спортивній кар'єрі. А в 2011-ому здобув ступінь кандидата педагогічних наук.

— Від кого/чого в житті коли-небудь тікали?

— Хіба на змаганнях (усміхається – прим. авт.). Від справ ніколи не тікав. І від бажання досягати результатів. Приміром, знаковим став міжнародний марафон світу в Кошице (42 км 195 м). Посів 7 місце.

— Природно, хвилювалися. Як боролися зі страхами?

— Тренер перед змаганнями сказав: фізично я готовий на всі 100 %; тепер ще слід налаштуватися психологічно. І правда, на тренуваннях я робив дива, сам собі не вірив. Як боровся з хвилюваннями? Мій наставник увесь час відволікав від думок про змагання. То був його рецепт успіху. Брав із собою нарди, до прикладу. Грали в них... Ну і, звісно, говорили чимало. Про дівчат – зокрема (сміється – прим. авт.)!

— Як ще цікаві поради дали Вам тренери?

— Згадаю про першого. Ще перед вступом до закладу в Миколаєві Сергій Приходько мовив: «Можеш стати будь-ким, але насамперед треба бути людиною». Це найцінніша порада, яку несучи життям. Наставник, до речі, переконав маму віддати мене на легку атлетику, бо футбол – улюблене заняття в дитинстві – травматичніший вид спорту, як обгрунтовував учитель.

— «Безпечніша» легка атлетика від чого захистила в звичайному житті?

— Вона навчила мене багато чого. Передусім біг на середніх і довгих дистанціях виховав витривалість, зосередженість, серйозність, уміння аналізувати. Краще зрозумів себе. Не люблю бути самотнім. Обожною компанію друзів, але не бажаю потрапити в центр уваги. Просто хочеться, аби хтось залишався поруч.

— Хм... Не любите бути самотнім... А як же тоді дивились одинокості у вічі, коли бігли по «майстра спорту»?

— Біг 42 кілометри за 2 години 20 хвилин. Часу було вдосталь, аби і згадувати тренувальні збори, і просто різні ситуації. Спостерігав за іншими спортсменами. Думав, як перегнати того, хто попереду, тобто шліфував тактичне мислення. Обігнав – забув про це – став згадувати студентські роки... Постійно придумував собі маленькі розваги, аби не було скучно. Коли, скажімо, виконував норматив на майстра спорту, молився «Отче наш» із десятків разів. Іще розповідав собі вголос анекдоти, співав. Зокрема, улюблені з ди-

тинства рядки пісні крокодила Гени «Пусть бегут неуклюже...» Їх повторював і зо 15-20 разів. Зате не вірю в талісмани, не розумію цього. Я вірю в Бога!

— Ви щойно сказали, що й університетські роки допомагали скоротати «біговий» час із самотністю. Що цікавого траплялося, коли в кишені ще носили студентський квиток?

— О-о-о! Пам'ятаю добре «Анатомію». І її викладача. Якщо інші наставники розуміли, що таке спорт і трішки йшли назустріч, то цьому професорові було байдуже: ти спортсмен чи тричі Герой Радянського Союзу – анатомію слід знати! Педагог діставав мішок, де було багато різних кісток. Потрібно навмання якусь витягнути й розповісти про неї. Утім, мені симпатизував такий підхід до викладання. Якимось саме вперше повернувся з тренувальних зборів і йшов складати іспит. Від куратора дізнався, що в професора з анатомії – ювілей подружнього життя. Вирішив зробити приємність: подарував ароматизовану подушку із запахом хвої. Кажу: «Хочу привітати...» Він дуже здивувався. Питає: «І все? Лише привітати хочете?» Тоді мовлю: «Так! Ще – скласти анатомію». Але до іспиту ретельно підготувався.

— А траплялося, що йшли на заняття чи іспит непередготовленими?

— Намагався так не робити. Та саме у вищезгаданого професора з анатомії була ситуація... Витягнув із мішка ключицю. І нічого про неї не знав. Утім, педагог сказав, щоб я підготувався й на наступному занятті виправився.

— Невже ж ніколи не хитрували? Бодай у бігові... Там є таке улюблене «зрізання» круга.

— На змаганнях – ніколи! На тренуваннях було... Шкільний учитель казав пробігти дистанцію, приміром, 8 кілометрів туди й назад. Ми з хлопцями мчали до маслозаводу, поруч із яким – альтанка. У ній зберігали карти. Ховалися там і грали. Приблизно вираховували, скільки часу слід витратити на пробіжку. Поряд ще річка протікала, тож робили видимість: так «старанно» бігали, що добряче пропотіли. Але із часом тренер дізнався про це. Придбав велосипед і їздив за нами. На змаганнях я ніколи не «зрізав» круги, не «сходив» із дистанції.

— Самі «двійки» ставите вихованцям?

— За 23 роки викладання

я не поставив жодної! Писав: «Не з'явився», але не «двійку». Навіть коли студент нічого не знає, завжди даю шанс. Раніше здобувачі фаху були відповідальнішими. Зараз пасивніші, рідше горять очі. На Закарпатті, на жаль, нині мало якісних тренерів. Якщо такі і є, то їх швидко забирають до іншої області. Вимоги до легкоатлетів не змінилися. Можливо, цей вид спорту не такий видовищний, як інші, ігрові. Та серед переваг легкої атлетики – індивідуальність. Ти ні від кого не залежиш, аби досягти успіху. З іншого боку, біг нині усвідомленіший і популярний у суспільстві. Проводять напівмарафони, благодійні забіги. Радію, що мої діти теж займаються легкою атлетикою й тішать призовими місцями у своїх вікових категоріях. До того ж самі виявили бажання. Я не змушував!

— Керувати кафедрою – теж активність, хоч і обмежена паперами, кабінетом та мільйонними дзвінками... Як відновлюєте сили?

— Прогулянками із сім'єю! Це найприємніший релакс для мене. Після кожних змагань дітей ходимо на суши. А на мій день народження щоразу кудись виїжджаємо за межі міста. Логістично займається дружина.

— За що любите УжНУ?

— За багато що! Наприклад, за чудову нагоду керувати кафедрою після корифеїв фізичного виховання. За 73 роки існування кафедри я – четвертий завідувач. Це відповідально й приємно продовжувати їхню справу на благо розвитку спортивної культури в краї. Обожною свою роботу, захоплююся колективом, радію спілкуванню зі студентами. У нас є різні види спорту. Відповідно й здобувачі фаху з різними званнями. Починаючи майстром спорту, завершуючи майстром спорту міжнародного класу. Безмежно радію успіхам вихованців. Студенти, до слова, часто дарують щось на згадку: маю боксерські рукавиці, футболку переможця другої ліги з футболу з підписами, вимпели, магніти, брелоки... Мрію відкрити на базі факультету музей спортивної слави.

— Уважаєте себе по-справжньому щасливим?

— Так! Зокрема, завдяки постійній причетності до спорту. Мирослава ГАРАЗДІЙ, «Погляд».

Рік онлайнного...

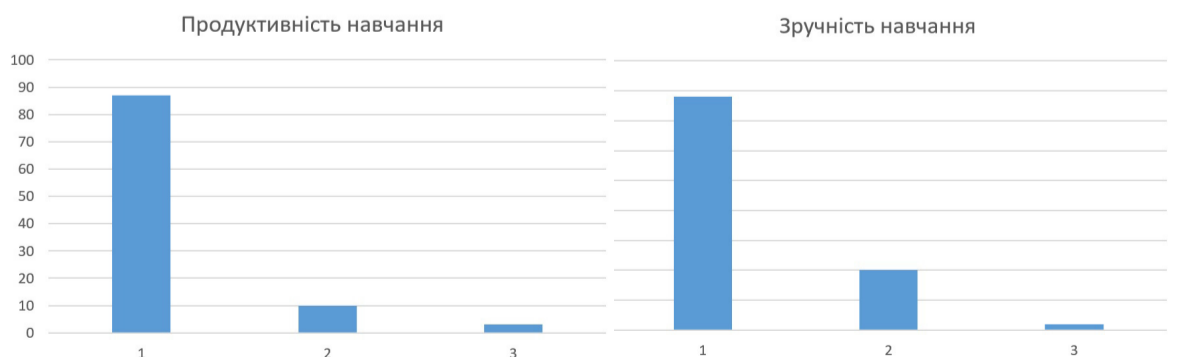
Опитування щодо продуктивності й зручності навчання в умовах пандемії

Більш ніж рік тому розпочався карантин, тож спробуємо зробити висновки про результати дистанційної форми освіти. Принаймні я провела опитування серед кількох десятків студентів різних університетів та курсів.

Серед позицій – зниження продуктивності та якості освіти. Хоч, звісно, тут існує чимало й протилежних поглядів. 87 % респондентів від-

повіли: було важче навчатись; вони не здобувають належних знань. Ще 10 відсотків байдуже ставляться до онлайнної системи, а 3 % утрималися від відповіді.

Щодо зручності, то статистика краща. 78 % опитаних стверджують, що дистанційна форма вигідніша; особливо для тих, хто поєднує роботу та навчання або хобі. 20 відсотків навпаки: кажуть, що не

зручно. 2 % респондентів вагалися з відповідями.

У цілому викладачі помічають: студенти почали гірше вчитись і сприймати інформацію; тобто дистанційна форма здобуття знань значно

вплинула на продуктивність та якість освіти, що не може не розчарувати.

Утім, з одного боку, щось потрібно було робити, щоб бажання студентів учитися залишалось. З іншого – важ-

ливо берегти себе та близьких і дотримуватися карантину. Віримо: цей складний період переживемо!

Ольга БАРАНОВСЬКА, студентка відділення журналістики.

Саурав Кумар: «УжНУ підтримує баланс між освітніми пріоритетами й стилем життя студентів»

За останні п'ять років кількість іноземних здобувачів фаху в нашому університеті зросла в чотири рази й досягла 1700. Близько 70 % із них приїхали з Індії. «Погляд» уже не раз публікував їхні історії, зокрема про особливості адаптації. Та як юнаки й дівчата дізнаються про наш виш у місті з європейським шармом на тихому Ужі?

Насамперед потрібно знайти організацію, яка надає послуги отримання української студентської візи. Тож познайомимося: Саурав Кумар, представник компанії RUNFAST MEDICAL EDUCARE PVT LTD. Завершив другий курс медичного факультету у Вінниці, тим часом брат уже третій рік здобуває освіту в УжНУ.

«Власне я допомагаю індійським студентам прийняти правильне рішення щодо вибору медичного фаху в Україні. Чому рекомендую Ужгородсь-

кий національний університет? Це – один із найкращих вишів держави. Тут приваблюють добре розвинена система навчання та його вартість», – зазначає чоловік.

Саурав сам неодноразово відвідував наш виш, де зустрічався з керівництвом, побував на практичних заняттях і на власному досвіді переконався, що майбутнім медикам УжНУ пропонує ґрунтовну теоретичну та практичну підготовку вже з першого курсу.

До того ж іноземець відзначив добрі умови в гостелі, зокрема систему безпеки. А це дуже важливо, зважаючи на те, що гуртожиток стає справжнім домом на роки. «Університет підтримує баланс між освітніми пріоритетами й стилем життя студентів. Біля головних вхідних воріт є біометричний пристрій та система відеоспостереження, а дівчата і юнаки живуть окремо; на поверхах установлені камери.

Гостел відремонтований. Здобувачі фаху дуже задоволені», – каже С.Кумар.

Важливим чинником при виборі університету, як зазначалося, стає оплата за навчання. Майбутній медик наголошує: удалося співпрацювати з медичними закладами освіти в різних українських містах, і деякі мають дуже високу вартість, тому багато студентів не можуть собі її дозволити. УжНУ ж обирають, бо це якісно й дешевше деколи навіть у п'ять разів, порівняно з Індією.

«Адміністративний відділ, факультет завжди допомагають у розв'язанні питань. Отож рекомендую Ужгородський національний університет для іноземних студентів», – підсумував індус. Загалом Саурав переконаний: успіх полягає не лише в тому, чого ви досягаєте в житті, а й у тому, на що надихаєте інших.

Ольга БРАЙЛЯН,
магістр журналістики.

Фільми про спорт, які захоплюють із першої секунди

Кінотворів, звісно, є вдосталь, а ось таких, які можуть зачепити з першої секунди, не багато. Стрічки про спортсменів – узагалі окрема категорія. Засновані на історіях реальних осіб, героїв книжок або просто вигадка сценаристів, – зазвичай захоплюють із початкових титрів.

Улітку, коли є час для тренувань, перепочинку, доцільно переглянути щось мотивувальне. Зокрема, пропоную звернути увагу на...

«Аватар короля»

Оскільки кіберспорт уже офіційно визнаний видом спорту, то можу спокійно розповісти про цей захопливий фільм. Так, він досить довгий. 40 серій. Але тих, хто переглядає безкінечні турецькі й українські серіали, таким не злякати.

Уявіть, є суперпопулярна гра – «Слава». Це звичайна аркадна RPG з воїнами, мечницями та захопливими пригодами. Звучить круто, правда? Головне завдання – виграти турнір. І саме цим займалася команда головного героя.

Серіал надзвичайно затягує. Починаючи з візуалу, підібраних акторів, які чудово передають емоції своїх персонажів, спецефектів і навіть музики... Неможливо відвести погляд від цього кіношедедру.

«Біжи»

Звучить як слоган до фільму про перерву. Жартую. Головний герой – учасник збірної з легкої атлетики. Так, більший акцент зроблено на романтиці, але все ж є чимало смішних моментів. Нам показують, як тренується команда. Трохи притягнуто за вуха, але цікаво.

«Алі»

Молодий Вілл Сміт в образі Мохамеда Алі. Чому б і не подивитися, як актор починав творчий шлях?! Люди, котрі знають біографію згаданого надзвичайного боксера, були трохи розчаровані передбачуваністю фільму. Але варто віддати належне режисеру картини, який акцентував увагу на важливих моментах із життєпису легендарного спортсмена. Упевнена, стрічка вас зацікавить.

«Я, Тоня»

Надзвичайно крутий фільм про фігуристку Тоню Хардінг, яка прославилася в 1994 році своїм стилем та пов'язана зі скандалами, що розгорілися після одного з конкурсів.

Неймовірно Марго Робі та Себастьян Стен чудово перевтілювалися у своїх героїв і продемонстрували потрібні емоції. Якщо вам подобається фігурне катання, то сміливо можу твердити: фільм є обов'язковим для перегляду.

«Людина, яка змінила все»

Ще поговоримо про бейсбол. До вашої уваги – біографічна драма. Ви повинні відчувати одну з кращих ролей Джони Гіллі й насолоджуватися грою Бреда Піттера, герой котрого – менеджер бейсбольної команди – вирішив урятувати останню після відходу кращих гравців. Матимете дві години справді емоційної кінострічки.

Отож поки є час, умоцуйтеся зручніше й переглядайте пропонувані фільми. І хай вони вам разом із літніми вакаціями подарують чудовий настрій!

Ольга САБОВЧИК,
бакалавр журналістики.

«Іспитувалися» і фармацевти

На фото з офіційного сайту УжНУ: а ось так навчаються фармацевти під час занять

Уперше магістри з фармацевції (як і медики) атестувалися згідно з постановою КМУ №334 від 28.03.2018 «Про затвердження Порядку здійснення єдиного державного кваліфікаційного іспиту для здобувачів ступеня вищої освіти «Магістр» за спеціальностями галузі знань «22 Охорона здоров'я». Це – об'єктивний структурований практичний іспит, який є втіленням кращих іноземних практик. Спрямований на практичну частину та об'єктивність. Так, серед питань у блетах є лише завдання. Кожне з них необхідно виконати в окремій аудиторії чи відведеній зоні (станції), де чітко регламентується час. Його відлічують таймером. Спочатку кожен магістр

проходить реєстрацію, витягує випадковий ID та номер блета. Два номери вказують на бейджик випускника, із яким він переміщується від станції до станції.

Коли студент реєструвався – також отримував маршрутний лист, оскільки від ID випускника й залежить порядок проходження екзаменаційних станцій. Їх було вісім: «Ідентифікація субстанції», «Розрахунки у технології ліків», «Аналіз якості лікарського засобу», «Екстемпоральне виготовлення лікарської форми», «Фармакогнозія», «Клінічна фармація», «Організація та економіка фармації», «Фармацевтичний менеджмент та маркетинг».

Цьогоріч екзаменаційна комісія не заслуховувала студен-

та. Натомість мала за новою системою особисто доручене для оцінювання завдання. Здобувачі фаху виконували його на окремих станціях.

До обов'язків екзаменаторів входило й стеження за коректністю виконання практичної частини. Також перевіряли вже розв'язані завдання. На кожній станції був чек-лист оцінювання. За успішно виконаний окремий пункт чек-листа випускнику нараховували бали. Їх підсумовували. Уже фінальний бал виводився як отриманий випускником відсоток від максимальної оцінки. У разі апеляції чи сумнівів є можливість переглянути весь процес іспиту, зафіксований на відеокамеру.

Після успішного захисту теоретичних знань на КРОКу-2 магістри показали високі результати на об'єктивному структурованому практичному іспиті. Перші випускники магістратури за освітньою програмою «Фармація» стали учасниками акредитаційної експертизи. Тож якість освітнього процесу підтвердили перед фаховою спільнотою та освітніми експертами. Здобули сертифікат про акредитацію від Національного агентства із забезпечення якості вищої освіти.

Вітаємо випускників!
Тетяна ЛЕСЮК,
«Погляд».

Круті додатки для занять спортом

Веру Інтернету й попиту на смартфони те, що у вашому гаджеті вже є додаток для лічби кількості кроків, нікого не здивує. А ось знайти якісні застосунки, які зроблять тренування коротшим, кориснішим і ефективнішим – ще те завдання.

І щоб ви не гаяли часу на пошук, розповім зі свого досвіду. Головне – пам'ятати: додаток буде нагадувати про тренування. Але потрібно й самому не забувати. Отже...

«Sworikit Lite». Тут обираєте формат. Це може бути йога, проста розтяжка чи силові вправи. Указуєте найкращий для себе час, і на екрані вашого смартфона відтворюється ролик зі спортсменами, котрі демонструють, як саме потрібно виконувати вправу. Крім того, додаток постійно оновлюється й зберігає результат, а також не забуває нагадувати про тренування кожного дня у визначений час.

«Nike Training Club». Цей застосунок – тільки для дівчат. Тому, якщо вам нудно займатися на самоті, беріть подружку й обирайте свою «мету» – прес, сідниці, струнку талію. І – «вуаля!» Кожне тренування складається з певної кількості вправ, яка поступово збільшується. Усе супроводжується фото-, відеоінструкціями.

«Крокомір», або «Здоров'я». І все ж про застосунок, із якого починала. Можливо, хтось ним хоче користуватися, але ще не наважився. У кожному смартфоні він називається по-різному. Принцип простий. Ви постійно рухаєтесь, і коли ваш телефон біля вас, то рахує, скільки пройшли. Для кращого стимулу можете самотужки налаштувати ліміт. Наприклад, десять або дванадцять тисяч кроків на день.

Є чимало цікавих додатків, які можуть замінити похід до дієтолога або стежитимуть за тим, щоб ви спожили денну норму води. Такі новинки краще підбирати після того, як уважно перечитаєте коментарі користувачів. Усе ж схвальні відгуки – уже який не який, але такі показники якості.

Ольга САБОВЧИК,
бакалавр журналістики.

Із Закарпаттям у серці назавжди

Спогади однієї випускниці...

Непомітно спливали 53 роки після закінчення медфаку. Чи випадковим був мій вибір міста? Ні! Бо за плечима – найближчий Київ, та не пройшла за конкурсом. Промайнуло 4 роки, як я, медсестра облполіклініки, дістаю пораду від лікаря-нейрохірурга вступати до УжДУ, оскільки там викладають найкращі спеціалісти Радянського Союзу. Наставники дають глибокі знання. І це – єдиний виш в Україні з медичним спрямуванням, який пропонує університетську освіту.

Ужгород зустрів мене неповторною архітектурою, спілкуванням людей різними мовами й отими невимушено лагідно-привітними «арвус», «сервус». Навчання потребувало постійної роботи з книжками, багато часу проводила в читальному залі. Відтак, повертаючись до гуртожитка, ішла містом, щоб полюбуватися магноліями, японськими сакурами. Опалі листочки відцвілих дерев дарували романтичний настрій. Мріяла, що після завершення навчання обов'язково приїду з донькою, аби теж побачила цю красу, але не здійснилося.

Вразили в місті ошатні бу-

динки без високих загорож, затишок, любов до свого житла, різнокольорові ружі. Це – Європа в моєму Закарпатті.

У постійній роботі з книжками пролинули 6 років. Випускний минув із легким смутком. Усі поверталися додому, до рідних міст, щоб найближчим часом поїхати на роботу за призначенням.

У нашому університеті була така підготовка, що для нейрохірургічних спеціальностей не потрібною ставала інтернатура. Рік роботи в райлікарні Житомирської області видався найцікавішим у житті. Вистачило знань для важких та рідкісних діагнозів, для лікарських маніпуляцій. Діти – квіти життя – усміхалися мені, уже одужавши після важких діагнозів. Сльози щастя в матерів і в мене. Важко працювати, але в медицині легкої роботи немає. Білий халат потребує чистої душі, таких же помислів, іноді самопожертв. Відчуваєш усіма фібрами душі свою потрібність.

Медичний закінчила 1958 р. Традиційними стали ювілейні зустрічі випускників. Наприклад, неповторною видалася з нагоди 40-річчя закінчення вишу. Її проспонсорував наш однокурсник (директор інсти-

туту онкології) із премії, яку отримав за видану книжку.

Мріємо, старіємо, підрастають онуки, але як обійтися без казочки, оповідання перед сном? Книжки беремо з бібліотеки, шукаємо закарпатських авторів.

Розмаїття пісень Закарпаття вражає. Їх не можна не любити. Пам'ятаю всі мелодії. Найбільше люблю виконувати «На потоку прала». Завдяки їй можна висловити всі почуття.

Нелегка робота лікаря-терапевта. Великі прийоми (до 5,5 тисяч за рік), виклики, робота в стаціонарі. Потрібно постійно поповнювати знання читанням спеціалітатури. На художню часу обмаль, але люблю М.Коцюбинського, який проживав у нашому місті. Особливо подобаються «Тіні забутих предків». У музеї автора мала нагоду зустрітися із золотим письменником України М.Дочинцем. Його книжки стали моїми улюбленими – «Синій зошит», «Вічник», «Світован». А щоденно не можна обійтися без ранкової та вечірньої молитви від нашого українського Сократа – Андрія Ворона. У міській та обласній книгозбірнях намагалася читати закарпатських

авторів, і бібліотекарі наче вгадували мій запит. Пропонували збірник новел та повістей із сюжетами Н.Кобринської, І.Вільде.

Удячна долі, що я закінчила медфак УжНУ, адже познайомилася ще й із неповторно красивим краєм. Перебуваючи з онуком на лікуванні в Міжгір'ї, меншенький побачив, як святкують Різдво на Закарпатті. Не можу не згадати про національну кухню, про ті прості страви, які в нас не готують. Мої улюблені рокот-крумплі... Кухня дуже різноманітна; шкода, що не вдалося скуштувати все.

У праці, щоденних буднях спливають роки. Однорічники через 50 літ знову запросили до Ужгорода. Вагалася, але поїхала. Усе – як звичайно: набережна біля медфаку з поодиноким жовтим листям, але яскраво світило сонце. Початок осені – 15.09.2018. Ми вже всі у віці, спочатку не зовсім і впізнали одне одного, проте було радісно. Нас – 16; щасливі зібралися в аудиторії рідного факультету. Організатором зустрічі став Ф.Поп. Я запам'ятала цього юнака, коли він прийшов до нас на 5 курс. Високий, стрункий, красивий, із вишуканою зовнішністю інтелігента, тримався впевнено.

Викладачів ушановували хвилиною мовчання. Кожний коротко розповів про себе... І ось ми вже за святковим столом у ресторані. Федір на зустрічі пригадує найцікавіші історії з життя. Усім було цікаво. Відчували його позитивну, ширшу, добру енергетику. Я вперше наче відкриваю щось, бо переді мною – особистість, яка об'єднує нас. Через брак часу не всі встигли розказати про свою роботу, злеті й падіння. Але та зустріч у період осені нашого життя дуже нас зріднила. Дзвінки почастишали, почали вітати один одного з різними святами, для деякого це стало необхідністю.

Уже з особистих дзвінків зізнаюся, що на благородні вчинки був здатний мій однокурсник Ф.Поп. Якось привітав із днем народження. Я розумію його як людину, котра хоче поділитися чимось добрим, що зроблено в житті, у його рішеннях, людяності, готовності

захищати того, хто спіткнувся.

Я, емоційний Водолій, дуже чутлива до благородних поривів. Федір запросив на зустріч, познайомив із деканом, показав розбудоване місто. Схоже, що хотів розкрити всю широту своєї душі.

Закінчилися зустрічі, але не закінчилися спогади, особливо пісні Срібної землі. Довгий час засинала й прокидалася з ними, навіть уночі вони були зі мною. Постійно лунали мелодії «У трембітоньку заграю...», «Вогнями світить між горами Теремлі синяя вода...»

Спогади про Закарпаття стали б не повними, якби не розповіла про наш неповторний туристичний клуб «Вогнище» у селищі Куликівка на Чернігівщині. Офіційно створений 1968 р. Тоді ж відбувся перший автопохід на вантажівці областями України з кінцевим пунктом в Ужгороді. Подорожували до Карпат на літніх, весняних, зимових канікулах. Наші туристи пересікли Карпати вздовж і впоперек. Завжди відзначалися високою організованістю, суворого дисциплінованістю, бережним ставленням до природи. Навіть мліціонери відзначили це. Щоправда, на Двірцевій площі в Ленінграді.

Наші туристи неодноразово були й гостями в сім'ях західноукраїнців. Любов до походів живе в багатьох поколіннях. Рушали в походи навіть із шістьма дітками.

Дякую тобі, Федоре, що погодився дати свій номер телефону, аби в разі потреби наші туристи змогли скористатися твоєю допомогою.

Процвітай твоєю вишуканою квітковістю незабутній, неповторний, дорогий і близький для мене краю Карпат, мій Ужгороді й мій медфаку.

Зі сподіванням на майбутню зустріч випускників випускниці УжДУ 1968 року Ганни Борщан (Дорохова). 2021 р.

Від редакції: цей лист був написаний і переданий для «Погляду», коли шанована авторка ще не знала про те, що недавно Ф.Поп спочив у Бозі. Отож хай цей матеріал панові Федору буде посмертною вдячністю.

Із «перлів» шкільних творів

ЗНО-2021

Про що саме кумедно пишуть українські учні, повідомляє life.pravda.com.ua...

«А зараз моє типу есе на тему «Стереотипи».

***

«Людина бере інших людей під одну граблю».

***

«Гребти усіх підходящих людей під одну миску».

***

«Китай заснував лапшу».

***

«Борщ передається з покоління в покоління».

***

«Я зараз візьму людство і поїду на мотоциклі».

***

«Негативні стереотипи роблять мітинги».

***

«Стереотипи – це настільки тонке поняття, що краще про нього забути».

***

«Стереотипи з'їдають народ зсередини».

***

«Стервотип».

АНЕКДОТИ

– Ким ти станеш, онучку, коли виростеш?

– Коли я виросту, бабусю, я стану дідусем.

***

– Вітаю Вас, сусіде. Я чув, Ви одружилися.

– Невже і у Вас чути?

ДО УВАГИ ЧИТАЧІВ!

Читайте «Погляд» на сайті Ужгородського національного університету за покликанням: www.uzhnu.edu.ua/uk/cat/university-poglyad/issues. А з найважливішими матеріалами номера ознайомлюйтеся на сторінці газети в соціальній мережі «Фейсбук»: www.facebook.com/uzhnu.poglyad.

КРАЩИЙ МАТЕРІАЛ

Кращим матеріалом «Погляду» в #6 (247) редакція визнала публікацію «Любов – це... УжНУ» Мирослави Гараздій.

Найрейтинговіший матеріал за кількістю переглядів у фейсбуку – «Рукописні аркуші з «ароматом життя» згаданої журналістки. Вітаємо авторку!

Орган вченої ради Ужгородського національного університету. Замовлення № 1326. Ціна – безкоштовно. Виходить щомісяця. Номер підписано до друку 27.07.21. Засновник і видавець – ДВНЗ «Ужгородський національний університет». 88003, м. Ужгород, вул. Підгірна, 46. Номер надруковано у видавництві «А-Прінт»; 46010, м. Тернопіль, вул. Текстильна, 28. Тел.: (352) 52-27-37, 067-350-17-94. Наклад – 1000 примірників. Формат А 3, 2 ум. друк. арк. Реєстраційне свідоцтво ЗТ № 449/41 від 7.02.2008. Відповідальність за зміст публікацій покладається на авторів. Відповідальний за випуск номера: В.Ю.Тарасюк

Головний редактор:
В.Ю.ТАРАСЮК.

Художній редактор, кореспондент:
Т.М.ЛЕСЮК.

Коректор:
М.Б.ГАРАЗДІЙ.

Адреса редакції: 88016, м. Ужгород,
вул. Університетська, 14 (ауд. 424).

Поштова скринька:
poglyad@uzhnu.edu.ua

Телефон редакції:
067-880-85-71.